

Тога рече лудо младо:
„Ова моме је мое-то.“
И викнало да ми плачитъ;
Не велеше леле мале,
Тук' велеше леле моме,

Деле моме прѣва любовь!
Алалъ чини бѣла риза,
Алалъ ти је злати прѣрстенъ!“
Съ прости'е обайца-та.

241.

Стоянъ и Бояна.

Попиталъ Стоянъ Бояна,
Бояна майка на даватъ,
Сама Бояна го сакатъ.
Кога Бояна питаше,
Вишни черешни саде'е;
Кога Бояна посвѣрши,
Вишни черешни цуте'е;
Кога Бояна земе'а,
Вишни черешни зобе'е;
Кога съ Бояна иде'е,
Вишни черешни зобе'е,
Боянъ во skutъ фѣрле'е;
„Зобай, Бояно не'ѣсто!“
Оде'е, що ми оде'е,
Нисъ тѣрномечки лѣго'и;
Съ запна киска ракирка
За Бояна-та марама.
Никой Бояна не виде,
Самъ је Миленко догледа;
Си сегна въ бѣли пазу'и,
Изваде фрушки ножина;
Сплзнале му съ ножина
Боянъ въ гѣрло втоне'е;
Никой Бояна не виде.
Оде'е, що ми оде'е,
Бояна лепо вореше:

„Егиди бѣли братими!
Алъ је далеко село-то?“
Братими лепо ѣ ворѣтъ:
„Егиди младо неѣсто!
Сегде братими сме биле,
Как' тебе не сме виделе!“
Оде'е, що ми оде'е,
Край село ми приближе'е;
Бояна лепо 'и воритъ:
„Братими, бѣли братими!
Алъ је далеку кука-та?“
Братими лепо ѣ ворѣтъ:
„Егиди млада неѣсто!
Край куки сме прилизале.“
Спустила ми съ свекѣрва,
Отфѣрли дулакъ шарени
Да видитъ Боя фаленъ.
Тога ѣ воритъ неѣста:
„Майко ле, мила майко ле!
Негледай лице 'убово,
Тук' гледай ми го сѣрце-во;
Боя ке младо загинитъ;
Постели мека постеля!“
Боя отъ коня сметна'е,
Јѣ кладо'е на постеля,
Боя си младо загина.

242.

Стоянъ и Бояна.

Стоянъ ми свадба дочина,
Въ село съ свадба зачина,

Стояна кумъ го кан'е,
Стоянъ Бояна нарѣचितъ: